

Sygn. akt V CSK 268/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku D. W. i J. W.

przy uczestnictwie Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości położonej w G.
przy ul. [...] i A. S.

o wpis roszczenia osobistego o zawarcie przyrzeczonej umowy ustanowienia
odrębnej własności lokalu i sprzedaży,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania A. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**i zasądza od skarżącej na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej
Nieruchomości położonej w G. przy ul. [...] kwotę 137 (sto
trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestniczka postępowania A. S. oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w przypadku wskazania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie spełnia przedstawionych powyżej wymogów choćby w minimalnym stopniu. Zawiera jedynie stwierdzenie, że zdaniem skarżącej w sprawie istnieją zagadnienia prawne wymagające stosownego rozstrzygnięcia, przy czym zagadnień tych nawet nie sformułowała. Skarga kasacyjna zawiera jedynie uzasadnienie podstaw kasacyjnych, którego celem jest wykazanie naruszenia prawa, nie zaś wykazanie przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie można potraktować tego uzasadnienia jako uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bowiem należałoby wówczas uznać, że skarga nie zawiera jednego z konstrukcyjnych wymogów, a to musiałoby doprowadzić do jej odrzucenia.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]